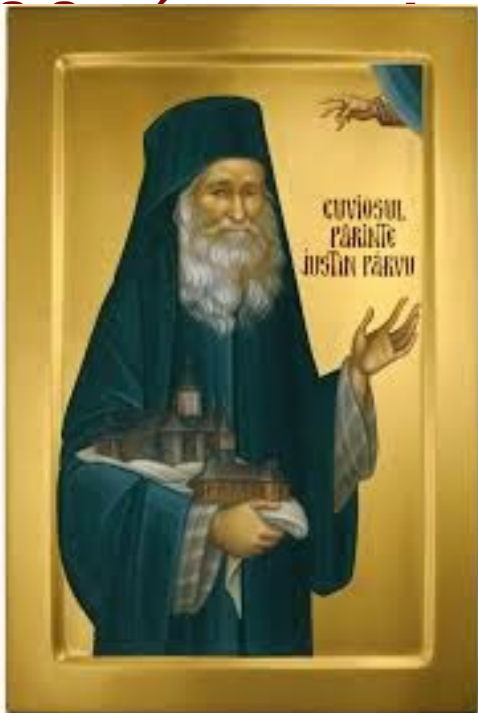

Μια ζωή θυσιαστικής αγάπης. Η ζωή και οι στίνου Πάρβου

[ορθόδοξη πίστη](#)

Α'

Στις 3/16 Ιουνίου τού 2013 αναπαύθηκε εν Κυρίω ένας από τους τελευταίους Ρουμάνους γέροντες πού υπέφεραν μέσα στις κομμουνιστικές φυλακές. Γεννημένος στο τέλος τού Α' παγκοσμίου πολέμου ό αρχιμανδρίτης Ιουστίνος Πάρβου έγινε για πολλούς, τόσο στη Ρουμανία όσο και σ' όλο τον κόσμο, φάρος πού τούς οδήγησε στο Χριστό και στη βασιλεία Του. Υπέμεινε φοβερούς διωγμούς και ομολόγησε τήν Ορθόδοξη Πίστη μέσα στις κομμουνιστικές φυλακές τής 'Ρουμανίας.

Οι εμπειρίες του από τη μοναχική ζωή τού δίδαξαν να πάσχει για τούς πάσχοντες, να τούς δίνει ελπίδα και παρηγοριά, και να ζει μια θυσιαστική ζωή γεμάτη Αγάπη για το συνάνθρωπο. Και όλα αυτά τά έπραττε ακόμη και όταν ήταν μέσα στις φυλακές.

Ο π. Ιουστίνος Πάρβου γεννήθηκε στις 10 Φεβρουάριου τού 1919 στο χωριό PETRU VODA μέσα σε μια πολύ πιστή ορθόδοξη οικογένεια. Ήταν ένα από τά πέντε παιδιά τους και πήρε κατά τήν ημέρα τής βαπτίσεώς του το όνομα Ιωσήφ. Ο! γονείς του Γεώργιος και Άννα ήταν πιστοί άνθρωποι. Η μητέρα του έζησε μια ζωή με υπακοή και Αγάπη προς το Θεό. Αυτή ήταν πού τού ενστάλαξε τήν πίστη στο Χριστό, τήν Αγάπη προς τούς συνανθρώπους του και το ζήλο για τήν Εκκλησία. Ή ίδια ήταν άνθρωπος τής προσευχής και αντιμετώπιζε όλες τις δυσκολίες προσευχόμενη

μπροστά στην εικόνα τής Παναγίας. Ο π. Ιουστίνος λέει

Η μητέρα μου πάντα με φρόντιζε με τις προσευχές της και ιδίως στα δύσκολα χρόνια τής φυλακίσεως. Η μητρική στοργή, πού βρήκα στα πρόσωπα τής Παναγίας καί τής μητέρας μου, με βοήθησε να ξεπεράσω τις δυσκολίες τής ζωής. Αυτή είναι ή Ορθόδοξη παράδοση τού έθνους μας. Έτσι χτίζεται ή υπάρξω μας, ώστε ν' αντιμετωπίζουμε κάθε κίνδυνο και αγώνα.

Στην οικογένεια τους, όταν τά παιδιά επέστρεφαν από το σχολείο, είχαν τήν ευλογημένη συνήθεια να προσκυνούν το εικονοστάσι τού σπιτιού, να λένε το «Πάτερ ήμών» και μετά να χαιρετούν τούς γονείς τους.

Ο π. Ιουστίνος θυμάται με νοσταλγία τήν παιδική του ηλικία, τότε πού ή γέννηση ενός παιδιού ήταν χαρά καί ευλογία για τήν οικογένεια καί όχι ασήκωτο βάρος.

Στην οικογένεια τού π. Ιουστίνου υπήρχε βαθιά ριζωμένο καί το πνεύμα τού μοναχισμού, επειδή τις Κυριακές καί τις μεγάλες εορτές όλη ή οικογένεια πήγαινε στα κοντινά μοναστήρια διανύοντας μια απόσταση 9 μίλια αλλά και οι μοναχοί επισκέπτονταν το σπίτι τους πολλές φορές . έτσι ο π. Ιουστίνος μεγάλωσε με βαθιά πίστη μέσα σε μια ορθόδοξη οικογένεια που βίωνε την αρετή και τον σεβασμό στην Ιερά παράδοση.

Το σχολείο δεν ήταν κάτι πού τον ενθουσίαζε, αλλά έμαθε πολλά κατά τη διάρκεια τής εξαετούς φοιτήσεώς του στο σχολείο τού χωρίου, προσέχοντας πάντα όταν οι δάσκαλοί του παρέδιδαν το μάθημα. Επί πλέον, επειδή το σχολείο ήταν πολύ αυστηρό και οι ποινές καί οι τιμωρίες ήταν μεγάλες, αυτό τον βοήθησε να προετοιμαστεί για τά μελλοντικά ασκητικά του παλαίσματα.

Ο π. Ιουστίνος έλεγε• Τά σημερινά σχολεία έχουν μετατροπή σέ τόπους αθείας. Τά παιδιά δεν διδάσκονται τίποτε για το Θεό, και μόνο ή οικογένεια πλέον μπορεί να εμφυσήσει τήν πίστη στα σημερινά παιδιά.

Μεγαλώνοντας μέσα στη φύση, μακριά από το θόρυβο τής πόλεως, ό π. Ιουστίνος σκληραγωγήθηκε- και αυτό τον βοήθησε μετέπειτα, όταν ήταν φυλακισμένος. Ο ίδιος έλεγε αργότερα-

Παρατήρησα στις φυλακές πώς αυτοί πού είχαν μεγαλώσει στην επαρχία, και ιδιαίτερα στις ορεινές περιοχές, άντεξαν πιο πολύ στα βασανιστήρια τών φυλακών. Αυτοί πού μεγάλωσαν στις πόλεις, γρήγορα κατέρρευσαν και κοιμήθηκαν.

Προσπαθούσε να νηστεύει Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή ακόμη και όταν έβοσκε τά πρόβατα τής οικογένειας το• κι αν καμιά φορά κατέλυε τη νηστεία, περίμενε από το Θεό να άρη τήν προστασία Του και να τον τιμωρήσει για τήν παράβαση τής εντολής τής νηστείας.

Είσοδος στον μοναχισμό

Η επιθυμία του π. Ιουστίνου να γίνει μοναχός υπήρχε από τὰ χρόνια τῆς νεότητάς του. Αγαπούσε τὴν Εκκλησία καὶ ἠθέλε ν' ακολουθήσει τὸ μοναχικὸ βίον, γιὰ νὰ βρίσκεται πιο κοντὰ στὸ Χριστό. Ἐλεγε ὁ π. Ιουστίνος

Ὁ καθέννας, τὸ δῶρο ποὺ τοῦ χαρίζει ὁ Θεός, ἢ τὸ καλλιιεργεῖ ἢ τὸ παραμελεῖ Ἄλλα εἶναι ἐπίσης σημαντικό καὶ τὸ περιβάλλον, μέσα στὸ ὅποιο μεγαλώνει κανεὶς. Ἰδιαιτέρως ὁ ρόλος τῆς μητέρας εἶναι καθοριστικός στη ζωὴ μιᾶς οικογένειας καὶ μιᾶς κοινωνίας ἀλλὰ καὶ ἐνὸς ολόκληρου λαοῦ.

Ἐξι ολόκληρους μῆνες ἔκανε προσπάθειες νὰ πείσει τὴν μητέρα του νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ευχή της νὰ γίνει μοναχός. Οὔτε ἡ αυστηρὴ ἀρνήση τοῦ πατέρα του δὲν τοῦ ἔκαμψε τὸν πόθο. Ἐτσι τὸ 1936, ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἦταν 17 χρόνων, ὁ πατέρας του τὸν πήγε τελικὰ στὸ μοναστήρι τοῦ DURAU, ὅπου τὸν παρέδωσε στα χέρια τοῦ γέροντος Διονυσίου. Ὅταν ἀποχαιρετίστηκαν, ὁ πατέρας του ἔκλαιγε σαν μικρὸ παιδί. Ἀπὸ τότε δὲν ξανασυναντηθῆκαν, γιὰτὶ μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ οἱ κομμουνιστὲς συνέλαβαν τὸν πατέρα κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Στὸ μοναστήρι ὁ Ἰωσήφ αἰσθανόταν ὅτι ζεῖ οὐράνιες καταστάσεις. Ἦταν γιὰ 'κείνον ἓνα πνευματικὸ σχολεῖο κ' ἔμαθε νὰ ζεῖ δίπλα σὲ πατέρες με ἀσκητικὸ φρόνημα καὶ οὐράνιο ζήλον. Διάβαζε πολλὰ πατερικὰ βιβλία καὶ βίους ἀγίων, τὰ ὅποια τὸν ἐπηρέασαν στὴ διαμόρφωση τῆς πνευματικῆς του παιδείας. Ὁ ηγούμενος τῆς μονῆς ἐνάμισι χρόνο ἀργότερα τὸν ἔστειλε νὰ σπουδάσει στὸ θεολογικὸ σεμινάριο στὴν CERNICA γιὰ τέσσερα χρόνια. Τὸ 1939 κατὰ τὴ διάρκεια τῶν σπουδῶν του ἔγινε μοναχός καὶ τὸ 1941 ιερέας. Τὸ 1942 υπηρέτησε ὡς στρατιωτικὸς ἱερέας, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου, μέχρι τὸν Αὐγούστου τοῦ 1944 ὁπότε καὶ ἐπέστρεψε στὸ μοναστήρι. Τὸ 1946 συνέχισε τὶς σπουδὲς του στὴν πόλη ROMAN ἀπ' ὅπου καὶ ἀπεφοίτησε ολοκληρώνοντας 8 χρόνια σπουδῶν.

Ἐρχονται δύσκολες ἡμέρες

Ὅταν ὁ κομμουνιστικὸς στρατός εἰσέβαλε στὴ Ρουμανία, οἱ ὀρθόδοξοι πολῖτες τῆς ἄρχισαν νὰ ζοῦν στιγμὲς τρόμου καὶ ἀγωνίας. Ἡ νεολαία τῆς 'Ρουμανίας, στὴν προσπάθειά τους νὰ διατηρήσουν τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα καὶ νὰ σώσουν τὸ ἔθνος ἀπὸ τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον, ἐπαναστάτησαν ἐναντίον τῶν μπολσεβίκων. Σύντομα ξεκίνησαν συλλήψεις καὶ ἀνακρίσεις. Τὸ 1947 ἦταν μιὰ χρονιά ποὺ ὁ π. Ιουστίνος πάλευε με τὴν κατάθλιψη. Ομολογεῖ ὁ ἴδιος, ὅτι γιὰ δύο μῆνες δὲν εἶχε καμιὰ ἐπιθυμία νὰ ζήσῃ ἄλλο- οὔτε νὰ σπουδάσει, νὰ μελετήσῃ ἢ νὰ προσευχηθεῖ. Ἐτσι ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ διορατικὸ γέροντα Γερβάσιο, ὁ ὁποῖος καὶ τοῦ προεῖπε ὅτι θὰ ἐρθεῖ ἀντιμέτωπος με στιγμὲς ζωῆς καὶ θανάτου καὶ μετὰ θὰ δικασθῇ.

Επιστρέφοντας στο μοναστήρι, το γυαλί πού κάλυπτε τήν θαυματουργική εικόνα τής Παναγίας τού΄ duraυ έσπασε ξαφνικά και χωρίς λόγο• και ό ηγούμενός του είπε, ότι αυτό ίσως να ήταν ένα σημείο από το Θεό. Πράγματι, δύο εβδομάδες αργότερα, συλλαμβάνεται και δεν θα ξαναεπιστρέψη στο μοναστήρι για 17 ολόκληρα χρόνια.

από το περιοδικό *ORTHODOX WORD* 3, τ. 292/Σεπτ,-Όκτ., ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΣΠΙΘΑ
ΜΑΡΤΙΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr